

เราต้องเข้าใจว่า การเลือกตั้ง เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะบรรลุผลให้มี การปกครองของ ประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน ปรากฏเป็นจริง แต่ในสภาพแวดล้อมอย่างหนึ่ง การ เลือกตั้งกลับกลายเป็นอุปสรรคต่อการเป็นประชาธิปไตย ดังนั้น เพื่อให้บรรลุจุดหมายของความ เป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง เราจึงจำเป็นต้องระงับการเลือกตั้งไว้ก่อน และเราจะต้องเข้าใจว่า การไม่ มีผู้แทนที่ราษฎรเลือกตั้งมานั้น ก็ได้หมายความว่า จะไม่เป็นประชาธิปไตย ถ้าหากฝ่ายปกครองมีวิธี การต่างๆ ที่จะรวบรวมเอาความคิดเห็นของ ประชาชนมาทำการปกครองได้มากเพียงใด ทำให้ ประชาชนได้รับผลประโยชน์อย่างทั่วถึง การปกครองนั้นก็จะเป็นประชาธิปไตยมากเพียงนั้น ผู้แทน ราษฎรซึ่งราษฎรเลือกตั้งมาโดยตรง แต่กลับไม่ทำหน้าที่ผู้แทนต่างหากเล่า ที่ไม่เป็นประชาธิปไตย

การที่เราจะสร้างประชาธิปไตยได้ เราจำเป็นต้องมีความเข้าใจ ความหมายของคำว่า เผด็จการ และคำว่า อนาธิปไตย ด้วย การเมืองในบ้านเราดูภายนอกจะเห็นว่า การที่มีรัฐธรรมนูญ มีการเลือกตั้ง มีการเคลื่อนไหวของพรรคการเมือง ดูเหมือนว่าเป็นประชาธิปไตย แต่ถ้าดูเนื้อใน ก็จะเห็นว่าแท้จริงแล้ว เป็นอนาธิปไตย หรือไม่ก็ เป็นเผด็จการ ทั้งอนาธิปไตยและเผด็จการ ก็ล้วน เป็นภัยต่อประชาชนทั้ง 2 อย่าง ทหารเป็นเผด็จการ เรามีความเข้าใจกันเป็นอย่างดี แต่พรรคการเมือง นำมาซึ่ง อนาธิปไตย ทุกครั้งที่เข้ามาใช้อำนาจเรากลับไม่เข้าใจกัน และยังคงกลับเห็นว่า อนาธิปไตยเป็น ประชาธิปไตยเสียอีกด้วย

ระบอบอะไรอำนาจอธิปไตยเป็นของใคร

http://www.youtube.com/watch?v=yGPehbY_xOk

เรื่อง ความรู้ประชาธิปไตยจะนำไปสู่การแก้ปัญหาของชาติให้สำเร็จได้อย่างไร

โดย อ.วันชัย พรหมภา

ประชาธิปไตยมีความหมายหลายอย่าง แต่ประชาธิปไตยที่ประเทศไทย และประชาชนชาวไทยต้องการ หมายถึง การปกครอง (ระบอบ) ประชาธิปไตย ซึ่งประกอบด้วย 2 ด้าน คือ 1) อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน 2) บุคคลมีเสรีภาพโดยบริบูรณ์ ดังที่เป็นอยู่ในประเทศประชาธิปไตยทั้งหลาย ถึงจะมีประชาธิปไตยในความหมายอื่น เช่น นายกรัฐมนตรีมาจากการเลือกตั้ง ประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นประธานรัฐสภา มีการเลือกตั้ง ส.ส. มีรัฐธรรมนูญประชาธิปไตย และอื่นๆอีกมากมาย แต่ถ้าอำนาจอธิปไตยไม่ได้เป็นของปวงชน และบุคคลไม่มีเสรีภาพสมบูรณ์ ก็ไม่ใช่การปกครองระบอบประชาธิปไตย

รัฐธรรมนูญของเราบัญญัติไว้ว่า “ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย” แต่ตามความเป็นจริงแล้ว อำนาจอธิปไตยเป็นของนายทุน พ่อค้า นักธุรกิจ แต่เพียงฝ่ายเดียว ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้มีอำนาจอธิปไตยแต่อย่างใด จึงไม่มีส่วนร่วมในการปกครองบ้านเมือง อย่างมากก็ปลงคะแนนเลือกตั้ง ส.ส. ที่เดียวเท่านั้น แล้วรัฐบาลที่ประชาชนเลือกตั้งก็กดขี่ขูดรีด ประชาชนต่อไป ส่วนเสรีภาพโดยบริบูรณ์นั้น ก็มีแต่ในพวกนายทุน พ่อค้า นักธุรกิจ หรือคนชั้นสูงเท่านั้น ประชาชนส่วนใหญ่มีแต่เสรีภาพในความอดอยาก และทุกข์ยากเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า

ฉะนั้น “ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย” นั้น มีแต่ตัวหนังสือในรัฐธรรมนูญ ตามความเป็นจริงแล้ว ประเทศไทยมีการปกครองระบอบเผด็จการ แต่ใช้ระบบรัฐสภาเป็นรูปแบบจึงเรียกว่า “การปกครองระบอบเผด็จการรัฐสภา”

การปกครองระบอบเผด็จการรัฐสภา เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2475 เรามีการปกครองระบอบเผด็จการรัฐสภา มา 80 ปี แล้ว แต่ประชาชนถูกหลอกว่า เป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตย เราหลงผิดมาตั้งแต่หนึ่งชั่วอายุคนแล้ว เดียวนี้การเมืองระดมกันหลอกประชาชนเป็นการใหญ่ เสนอนโยบายหาเสียง” ถ้าเมืองไทยเป็นประชาธิปไตยมา 80 ปี บ่านี่รวยเท่าๆกับญี่ปุ่นแล้ว ก็เพราะมันเป็น “80 ปี เผด็จการรัฐสภา” เราจึงยากจนและทุกข์ยากกันอยู่อย่างนี้ ฉะนั้น เมื่อพูดถึงประชาธิปไตย ขอให้เราเลิกหลอกตัวเอง และพูดความจริงว่า ประเทศไทยไม่เคยเป็นประชาธิปไตย แต่เป็นเผด็จการรัฐสภามาตลอด

เมื่อพูดถึงประชาธิปไตย ขอฟุดในฐานะที่เป็นนายทุน ซึ่งต้องพูดความจริง ก่อนอื่น ขอให้ทำความเข้าใจในความหมายของคำว่า “กรรมกร” มักจะเข้าใจกันว่า กรรมกร คือ ผู้ใช้แรงงานทั่วไป กรรมกรนั้น ไม่ใช่ผู้ใช้แรงงานทั่วไป แต่หมายถึง ผู้ใช้แรงงานรับจ้าง ในอุตสาหกรรมสมัยใหม่เท่านั้น ผู้ใช้แรงงานประเภทอื่นไม่ใช่กรรมกร

อุตสาหกรรมสมัยใหม่ คือ รากฐานของระบบเศรษฐกิจทุนนิยม และผู้สร้างระบบเศรษฐกิจทุนนิยม คือนายทุนและกรรมกร ซึ่งทำหน้าที่ต่างกัน นายทุนเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต กรรมกรเป็นพลังการผลิต พูดง่ายๆ ว่า ฝ่ายหนึ่งเป็นทุน อีกฝ่ายหนึ่งเป็นแรงงาน ทุนกับแรงงานบวกกัน ก่อให้เกิดระบบเศรษฐกิจทุนนิยม ฉะนั้น กรรมกรกับนายทุนจึงเป็นลูกฝาแฝดที่แยกกันไม่ออก ในการสร้างระบบเศรษฐกิจทุนนิยม ฉะนั้น นักปราชญ์ผู้บัญญัติศัพท์ นายทุน และ กรรมกร (คือ พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิราชประพันธ์ เรียกกันทั่วไปว่า “ท่านวรรณ”) จึงกล่าวว่า นายทุนและกรรมกรเป็นคำที่มีเกียรติ

แต่เดี๋ยวนี้ เรามักจะไม่ใช้คำว่า “กรรมกร” แต่ใช้คำว่า “ผู้ใช้แรงงาน” ซึ่งทำให้ผู้คนเข้าใจกรรมกรผิดไป กรรมกรไม่ใช่ผู้ใช้แรงงาน กรรมกรกับนายทุน นอกจากจะเป็นผู้สร้างระบบเศรษฐกิจทุนนิยมแล้ว ยังเป็นผู้สร้างการปกครองระบอบประชาธิปไตยด้วย เพราะระบบเศรษฐกิจทุนนิยมจะพัฒนาไปสู่ความโง่เขลาได้ ต้องอาศัยการปกครองระบอบประชาธิปไตย และกรรมกรกับนายทุน มีหน้าที่คนละอย่าง ในการสร้างการปกครองระบอบประชาธิปไตย

2 / 3

จะได้รับการดูแล และสวัสดิการต่างๆ เทียบเท่าอาชีพอื่นๆ ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ ฐานะครอบครัวดีขึ้น โอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน การได้รับการศึกษา การพัฒนาประเทศ ก็จะพัฒนาเร็วขึ้น ถ้าประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้

ดังนั้น การสร้างประชาธิปไตย จึงเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาประเทศ ให้เจริญรุ่งเรือง เทียบเท่าประเทศพัฒนาอื่นๆ และยังเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่จะทำให้เกิดความรัก ความสามัคคี ความสงบเรียบร้อย ความเป็นธรรม เกิดขึ้นกับคนไทยในชาติ เป็นสยามเมืองยิ้ม เป็นเมืองที่น่าอยู่ยิ่งกว่าเดิม

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า การเสนอความรู้ประชาธิปไตย จะนำไปสู่การแก้ปัญหาชาติให้ประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายทุกประการ
คัดลอกจาก <https://www.facebook.com/RevolutionThailand>